

Dopisi.

I. Iz Sv. Križa pri Kostanjevici.

Tudi pri nas imamo Marijin Vrtec. Je še majhen in komaj zasajen. Lansko leto so nas začeli gospod voditelj pripravljati na sprejem. Imeli smo skoro vsako nedeljo popoldne kratek shod, kjer so nas gospod voditelj učili, kako moramo živeti, da bomo dobri otroci Marijini. Učili smo se tudi petja. — Vedno bolj smo hrepeneli, da bi bili že skoraj sprejeti v Vrtec Marijin. Prišel je dan sprejema, nedelja 29. septembra 1918. Nikoli ga ne bomo pozabili! Kako srečni smo bili takrat! Po deseti sveti maši je bil slovesen sprejem. Sprejeli so nas gospod župnik. Najprvo so imeli govor. Rekli so, da moramo biti mi otroci podobni ograjenemu vrtcu, kjer cvetó lepo dišeče cvetice. Kakor ljubimo mi samo lepo dišeče cvetice, tako ljubi tudi Marija le pridne otroke. Zato moramo biti vedno pridni, da nas bo Marija vedno vesela. Pri sprejemu smo otroci obljubili, da se bomo v cerkvi vedno lepo vedli, da bomo starše vedno radi ubogali, da se bomo ljubili med seboj in da bomo pogosto prejemali svete zakramente. Nato smo molili »O Gospa moja!« Tako pobožno nismo molili te molitvice še nikoli ko takrat. Pri sprejemu smo tudi peli:

»Tebe zbrali smo, Devica,
da si naših src Gospa;
bodi zvezda nam vodnica
sredi zlobnega sveta!«

Sprejetih nas je bilo 29 deklic in 9 dečkov.

Kmalu pa je prišla v naš Vrtec tudi bleda smrt s koso in utrgala cvetlico — Ano Cimarman. Zbolela je za špansko boleznijo. V boleznii smo jo deklice

večkrat obiskale; bila je potrpežljiva. Nič se ni bala umreti. Saj je vedela, da hiti Mariji v naročje. Umrta je 20. novembra 1918. Marijino svetinjo, ki jo je tako ljubila, je vzela v grob. Imela je lep pogreb. Vsi otroci Marijini smo šli za pogrebom. Na grobu smo zapeli: »Čujte za slovo iz groba . . .« Rade smo vse. Ano imele, ker je bila pridna; rada je hodila posebno k svetemu obhajilu. Želo jo je veselilo tudi petje. Res, radi smo jo vsi imeli, pa še rajše jo je imela Marija: zato jo je vzela k sebi.

Shodov Marijinega Vrtca se pridno udeležujemo. Pred shodom in po shodu vedno zapojemo Marijino pesem. Imeli smo že trikrat igre. Na »Angelčka« nas je naročenih 18. Zavedati se hočemo vedno, da smo Marijini otroci, in tudi drugim hočemo dajati vedno dober zgled. Nihče nas ne bo pregovoril, da bi postali kdaj Mariji in Bogu nezvesti in ju zapustili. Tudi, ko bomo zrastli, bomo ostali Mariji vedno zvesti.

Marijina hčerka.

II. Od Sv. Lenarta v Slov. goricah.

V prvi številki nam priljubljenega lista »Angelček« ste naš, gospod urednik, povabili, naj Vam pošljemo poročilo o naših Marijinih Vrtcih.

Kaj radi se odzovemo temu Vašemu vabilu, da pokažemo, kako ljubimo Marijo in kako pazljivo ubogamo svojega vidnega »Angelčka«. Naša sreča je, da imamo dobrega gospoda veroučitelja, ki nas ljubi in se mnogo trudijo z nami, nagajivci. Že nad eno leto pridno gojimo svoj Marijin Vrtec. Osemindeset rožic nas je v tem vrtcu. Iz njega pridno čistimo plevel naših napak ter ga skrbno rahljamo z mesečnimi svetimi zakramenti. Tudi vojsko smo napovedali našemu največjemu sovražniku »alkoholu«. »Mladi junaki« se imenuje naša vojska. Sedemnajst mož šele šteje naša četa. Malo nas je, pa ti smo trdni in neustrašeni. Dal Bog, da bi med nami ne bilo nobenega dezertarja, in da bi se nam pridružili še ostali tovariši in tovarišice! Saj je tudi njim po-

trebno, da ohranijo nedolžna in čista svoja srca! Bodi naša četa kvas, ki prekvasi celo našo župnijo, kjer se mnogo preveč pije. Kmalu se zopet oglasimo.

Za učence IV.-in V. razreda:

Kopič Rado.

Anton Čadež:

Utrgaj me!

Ali poznate pripovedko »Marija in cvetke«? Če ne, pa jo poslušajte!

Nekoč je hodila Marija po vrtu in z radostnim srcem ogledovala lepoto cvetk.

»Utrgaj me, Marija!« jo je zaprosila ponosna vrtnica ter pripognila spoštljivo svojo v ljubezni žarečo glāvico. Marija jo je ljubeznivo pogledala, pohvalila njeno lepoto in šla dalje.

»Utrgaj me, Marija!« je zaklicala blesteče-bela lilija. Marija je postala, poduhnila ob prijetni vonjavi in se poveselila beline lilijine — in šla dalje.

»Utrgaj me, Marija!« so jo zaprosile zopet spominčice, jagleci in drugi cvetni biseri božje narave. Marija jim je prijazno namignila, jih pozdravila in šla naprej. Tu zagleda v travi čisto skrito, majhno in skromno vijolico, ki se ne upa nič prositi, marveč le tiho zašepeče: »Marija!« Marija se sklone, jo utrga in nese domov detetu Jezusu.

Kaj uči ta nežna pripovedka? ... To, da so skromne dušice Mariji najljubše, da so ji najljubši otroci, ki so tihi, nesebični in ponižni. Svet se zanje ne zmeni kaj prida, ne zbuja pozornosti niti s svojo pobožnostjo; toda nebeška Kraljica jih pozna in ljubi; Marijini ljubljenci so.

Uganka.

Mina Šarc

Če primerno prestaviš črke tega-le napisa, dobiš ime cvetke, ki je krasota majnika. Kako se zove?